

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: M. K., narozený X, státní příslušností X (dále jen X), toho času pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),

proti
žalovanému: Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 22.4.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2022 č.j. KRPP-24996-19/ČJ-2022-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 22.4.2022 soudu doručenou prostřednictvím žalovaného dne 9.5.2022 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2022 č. j. KRPP-24996-19/ČJ-2022-030022, jehož kopie byla připojena, kterým bylo rozhodnuto § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), o prodloužení

doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovené na 60 (šedesát) dnů od okamžiku omezení osobní svobody s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 (šedesát) dní, tj. celkem na 120 (stodvacet) dní od okamžiku omezení osobní svobody.

2. V žalobě žalobce namítal, že byl napadeným rozhodnutím porušen na svých právech, proto využívá možnost soudního přezkumu. Dle něho došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen správní řád), neboť žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu z důvodu neopáření dostatku podkladů pro vydání rozhodnutí, který tak nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, ve vztahu k realizaci správního vyhoštění a následné zákonnosti prodloužení zajištění žalobce, § 50 odst. 4 správního řádu, protože žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí, § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, poněvadž v případě žalobce je možné použít zvláštní opatření dle tohoto ustanovení a také § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva).

Dle žalobce zajištění a prodloužování zajištění musí sledovat účel a konkrétní kroky k tomu vedoucí

a vytváření časové rezervy, není zákonný důvod pro určení doby zajištění. Pokud skutečně dojde k nějaké události, tak nic žalovanému nebrání, aby zajištění o pár dní opětovně prodloužili. Jedná se tak o zásadní pochybení ze strany žalované, které má za následek nezákonné prodloužení zajištění.

Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí postrádá především náležité odůvodnění vedlejšího výroku stanovující délku zajištění. Dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13.8.2021, č.j. 41 A 21/2021 - 32, platí k tomuto postupu následující: „*Návod na to, jak by mělo vypadat odůvodnění vedlejšího výroku o stanovení doby trvání zajištění, poskytuje např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79. Podle něj je nutné uvést „jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem (...) Žalovaná ve svém rozhodnutí uvádí, jaké úkony je třeba vykonat za účelem realizace vyhoštění žalobce. Neuvádí však ani přibližný časový odhad trvání jednotlivých fází vykořisťovacího procesu. Přiznává totiž, že s ohledem na zdlouhavou komunikaci s iránským velvyslanectvím v kombinaci s problémy způsobenými pandemií, nelze bližší časový odhad poskytnout. Na druhou stranu tento odhad činí ve svém vyjádření k žalobě. K tomu však krajský soud nemohl přihlídnout. Vyjádření k žalobě neslouží k doplňování důvodů rozhodnutí.*“

Co se týče bližšího časového odůvodnění, se žalobce domnívá, že žalovaný alespoň obecně stanovil jaké úkony a v jakém časovém rámci je bude činit, nicméně v rozhodnutí žalovaného chybí bližší odůvodnění přibližného časového rámce realizace dalších kroků, které budou - při zohlednění mimořádné situace způsobené pandemií nemoci Covid 19 - následovat, v případě, že se podaří obstarat náhradní cestovní doklad. V tomto ohledu se žalovaný vyjádřil, že celkovou komunikaci narušuje celosvětová pandemie, což ztěžuje

veškeré vyjmenované úkony související s realizací správního vyhoštění. Jaký vliv to však bude mít, pro konkrétní situaci žalobce, již dále nerozvedl. Z rozhodnutí žalovaného by mělo být zřejmé minimálně to, z čeho dovozuje možnost realizace nuceného návratu v rámci repatriálních letů (běžně uskutečňovaného v doprovodu policejní eskorty); zda se tyto lety realizují i z České republiky (dále jen **ČR**) nebo pouze z jiných zemí Evropské unie (dále jen **EU**); jakým způsobem by tedy vyhoštění probíhalo (zda přímo letecky z ČR nebo by ještě navíc bylo nutné zajistit tranzit žalobce přes jiné země); a zejména jak dlouho by za této výjimečné situace trvalo obstarání nutných přepravních dokladů. Závěrem žalobce uvedl, že s ohledem na výše uvedené důvody, navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 8.4.2022 č.j. KRPP-24996-19/ČJ-2022 030022** bylo rozhodnuto tak, že podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená na 60 (šedesát) dnů od okamžiku omezení osobní svobody v Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pod č.j. KRPP-24996-3/ČJ-2022-030022 ze dne 18.2.2022, prodlužuje s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 (šedesát) dní, tj. celkem na 120 (stodvacet) dní od okamžiku omezení osobní svobody.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve uvedl, že žalobce byl dne 16.2.2022 v 10:55 hodin kontrolován hlídkou Celní správy Spolkové republiky Německo (dále jen **Německo**) na ložné ploše nákladní soupravy tahače s bulharskou RZ. Řidič nákladní soupravy uvedl, že jel s nákladní soupravou z Bulharska do Rumunska a dále přes Maďarsko, Slovensko do ČR a na území Německa vstoupil přes hraniční přechod Rozvadov. Žalobce uvedl pouze, že se jmenuje M. K., nar. X, st. přísl. X. Při kontrole nepředložil žádné doklady potřebné pro vstup a pobyt na území Německa a proto byl dne 17.2.2022 vrácen zpět do ČR dle readmisní dohody mezi vládou ČR a vládou Německa. Po předání žalovaný provedl pobytovou kontrolu, během které žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti. Lustrací v informačních systémech Policie ČR nebylo zjištěno, že by měl žalobce povolený nějaký druh pobytu na území ČR a tedy od vstupu na území ČR dne 15.2.2022 do 16.2.2022, kdy vycestoval z území ČR do Německa, nepobýval na území ČR oprávněně. Na základě výše uvedených skutečností bylo s žalobcem dne 18.2.2022 zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států EU podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

Následně žalovaný shrnul obsah protokolu o výsledku žalobce sepsaného pod č.j. KRPP-24994-8/ČJ-2022-030022 dne 18.02.2022 (dále jen **protokol**), ve kterém bylo mimo jiné uvedeno, že žalobce svůj cestovní pas odevzdal v Rumunsku, kam přicestoval na základě pracovního víza, nějakému Pákistánci. Původně chtěl z Rumunska cestovat do Německa, ale rád by pobýval v Itálii. V Pákistánu žije ještě jeho manželka, 5 dětí a 6 sourozenců. Odešel z Pákistánu za prací. K legalizaci svého nelegálního pobytu na území ČR neučinil žádné kroky, uvedl, že pouze projížděl ČR do Německa, z toho důvodu nemá sjednané žádné zdravotní pojištění a v ČR nemá žádnou adresu pobytu ani příbuzné. Do Pákistánu se vrátit nechce. Utratil hodně peněz a potřeboval by vydělat nějaké peníze. V případě návratu do domovského státu je jeho život v ohrožení, protože mu hrozí spor o půdu s příbuznými. Má nějaké peníze z domova, má u sebe asi 70,- Euro. Žalovaný konstatoval, že žalobce nedisponuje finančními prostředky k pobytu na území ČR, následnému vycestování a zaplacení nákladů správního řízení.

Na základě výše uvedených skutečností bylo dne 18.2.2022 žalobci vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovena doba zajištění 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 17.2.2022 od 15:25 hod. Žalobce byl následně umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, odkud byl následně převezen do ZZC Balková.

Dále bylo uvedeno, že dne 22.2.2022 byla na Ředitelství služby cizinecké policie pod č.j. KRPP-24996-16/ČJ-2022-030022 odeslána žádost o ověření totožnosti žalobce. Dále pak dne 5.4.2022 bylo ze strany žalovaného provedeno přezkoumání důvodů zajištění žalobce, kdy byla odeslána na Ředitelství služby cizinecké policie žádost o sdělení informace k možnosti realizace správního vyhoštění, jelikož žalovaný musel vyhodnotit, zda důvody zajištění cizince dosud trvají. Dne 7.4.2022 bylo doručeno žalovanému sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, že dne 8.3.2022 pod č.j. CPR-6270-03/ČJ-2022-930311-T247 byla podána žádost o readmisi státního příslušníka Pákistánu dle článku 2 Dohody mezi Evropským společenstvím a Pákistánskou islámskou republikou o zpětném přebírání neoprávněně pobývajících osob (dále jen **Dohoda**) cestou Velvyslanectví Pákistánské islámské republiky v ČR dále jen **Velvyslanectví Pákistánu**) na Ministerstvo vnitra Pákistánské islámské republiky (příslušný orgán, který je odpovědný prováděním této Dohody). K prokázání totožnosti jmenovaného cizince Ředitelství služby cizinecké policie nedisponuje žádným z dokladů uvedeným v příloze I. a II. Dohody, proto dne 8.3.2022 požádalo Velvyslanectví Pákistánu dle článku 6 odst. 4 Dohody o provedení konzulárního pohovoru s výše uvedeným cizincem. Konzulární pohovor se měl uskutečnit dne 4.4.2022, u kterého měl být přítomen konzul Velvyslanectví Pákistánu. Tento pohovor byl dne 4.4.2022 zrušen z důvodu pozitivního testu na COVID 19 u pana konzula. Nový termín pohovoru bude stanoven Velvyslanectvím Pákistánu v nejbližším možném termínu. Ředitelství služby cizinecké policie je v otázce ověření totožnosti a následného vydání náhradního cestovního dokladu odkázáno na Velvyslanectví Pákistánu, které jediné v tomto případě může ověřit totožnost a vydat náhradní cestovní doklad. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nebylo tedy možné zajistit náhradní cestovní doklad pro cizince a provést realizaci jeho správního vyhoštění do země původu ve lhůtě pro zajištění, tj. do 17.4.2022. Dne 18.2.2022 bylo žalobci vydáno podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění Předmětné rozhodnutí napadl žalobce v zákonné lhůtě odvoláním ze dne 24.2.2022. Dne 3.3.2022 byl spisový materiál předán dle § 88 odst. 1 správního řádu odvolacímu orgánu Ředitelství služby cizinecké policie, který do vydání tohoto rozhodnutí, to jest ke dni 8. dubna 2022, dosud pravomocně nerozhodl. Dále žalovaný zhodnotil naplnění obecných podmínek zajištění uvedených v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a k jednotlivým bodům uvedl, že nemá pochybnosti o věku žalobce, na první pohled je žalobce zjevně starší 15-ti let; žalobce se neprokázal žádným cestovním dokladem a uvedl svoji totožnost M. K., nar. X, svůj věk nezpochybnil v žádném předchozím správním řízení. Další podmínka, která říká, že oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění musí být doručeno anebo musí být o správním vyhoštění již pravomocně rozhodnuto nebo byl účastníku řízení uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU, žalovaný konstatoval naplnění této podmínky, kdy s žalobcem bylo dne 18.2.2022 zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států EU podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a dne 18.2.2022 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území či států EU. Žalovaný důsledně zvážil, zda v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dospěl k názoru, že nepostačuje, protože dle 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření neuloží u cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit

na území jiného smluvního státu. Žalobce v protokolu uvedl, že chtěl z Rumunska jet kamionem do Německa a i nadále chce vycestovat do Německa nebo jinam do Evropy, třeba do Itálie. Avšak žalobce není oprávněn ke vstupu do Německa (do jiného smluvního státu), žalovaný tedy konstatoval, že zvláštní opatření dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze uložit. Žalovaný po zhodnocení výše uvedených skutečností případu dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty a je dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť dle § 124 odst. 1 písm. b) je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Případné maření a ztěžování výkonu správního vyhoštění odůvodnil žalovaný skutečnostmi, že žalobce přicestoval na území ČR na ložné ploše nákladní soupravy s úmyslem vyhnout se pobytové kontrole a pokračovat dále do Německa a v protokolu uvedl, že nemá dostatek prostředků k vycestování z území ČR, má u sebe pouze 70,- Euro, protože nemá povolen žádný oprávněný pobyt a není schopen si zajistit finance na vycestování, v protokolu uvedl, že vycestovat do Pákistánu dobrovolně nechce a chce pokračovat dále do Německa nebo do Itálie, při pobytové kontrole dne 17.2.2022 neprokázal žádným dokladem a nemůže tak hodnověrným způsobem prokázat svoji totožnost. Dále žalobce v protokolu uvedl, že cestovní pas v Rumunsku odevzdal nějakému Pákistánci, který ten pas odvezl do Pákistánu a měl ho odevzdat jeho rodině, ale neví, jestli to udělal, na území žádného státu EU nemá povolen žádný druh pobytu. V Pákistánu má ještě občanský průkaz. Nelegálně překračoval hranice jednotlivých států a nelegálně pobýval na jejich území. Následně trval na totožnosti uvedené v tomto dokladu. Na základě výše uvedených skutečností je zřejmé, že žalobce nechce opustit území členských států EU a svým dalším pobytem bude mařit výkon správního rozhodnutí č.j. KRPP-24994-13/ČJ-2022-000022, vstupem na území ČR na ložné ploše nákladní soupravy se úmyslně vyhnul pobytové kontrole, ve snaze dostat se bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu na území ČR a dále na území dalšího členského státu EU, kde nemá povolen žádný druh pobytu. Žalovaný také uvážil možnost uložení zvláštního opatření. Zákon o pobytu cizinců uvádí jiná mírnější donucovací opatření v § 123b jako zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území. Dle 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření neuloží u cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Žalobce v protokolu uvedl, že chce vycestovat do Německa nebo do Itálie, není však oprávněn ke vstupu do Německa (do jiného smluvního státu), žalovaný tedy konstatoval, že zvláštní opatření dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze uložit.

Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Dne 17.2.2022 v 15:25 hod. byl žalobce dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii žalováným. Dne 18.2.2022 žalovaný vydal žalobci rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců č.j. KRPP-24996-3/ČJ-2022-030022. V souladu s ustanovením § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán v rozhodnutí o zajištění stanovil dobu trvání zajištění na 60 (šedesát) dnů tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce, kdy žalobce pobývá na území ČR bez cestovního dokladu i bez jakéhokoli dokladu totožnosti. Z tohoto důvodu žalovaný nejprve požádal Ředitelství služby cizinecké policie o ověření totožnosti a vydání platného cestovního dokladu k vycestování z území ČR. Dne 5.4.2022 bylo ze strany žalovanému provedeno přezkoumání důvodů zajištění žalobce, kdy byla odeslána na Ředitelství služby cizinecké policie žádost o sdělení informace k možnosti realizace správního vyhoštění, jelikož žalovaný musel vyhodnotit, zda důvody zajištění cizince dosud trvají. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný ani Ředitelství služby cizinecké policie nedisponuje žádným dokladem k prokázání totožnosti žalobce, a jsou odkázáni na

Velvyslanectví Pákistánu, které jediné může v tomto případě osvědčit totožnost a vydat náhradní cestovní doklad. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nebude tedy možné zajistit náhradní cestovní doklad pro cizince a provést realizaci jeho správního vyhoštění do země původu ve lhůtě pro zajištění, tj. do 17.4.2022. Dle zjištěných skutečností bylo vyhodnoceno, že důvody pro zajištění žalobce dosud trvají. Z toho důvodu se v době stanovené v rozhodnutí č.j. KRPP-24996-3/CJ-2022-030022 nepodaří správní vyhoštění realizovat, proto rozhodl žalovaný podle §124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o tom, že prodlužuje dobu zajištění žalobce o 60 (šedesát) dnů, tj. celkem na 120 (stodvacet) dnů od omezení osobní svobody od 17.2.2022 od 15:25 hod.

Doba prodloužení zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce, která spočívá ve skutečnosti, že do doby konzulárního pohovoru Velvyslanectví Pákistánu není schopno žalobci vydat náhradní cestovní doklad. Do vydání tohoto dokladu nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění cizince zrealizuje Ředitelství služby cizinecké policie správní vyhoštění žalobce v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný konstatoval, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše. Nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění bezodkladně ukončeno. Žalovaný průběžně po dobu zajištění žalobce prověřoval a dále prověřovat bude, zda důvody zajištění trvají.

Dále se žalovaný zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou v současnosti známy, a které vyšly v řízení najevo. Jediná překážka, která brání v současné době realizaci správního vyhoštění, je neověření totožnosti žalobce a nevydání náhradního cestovního dokladu. Ředitelství služby cizinecké policie komunikuje s Velvyslanectvím Pákistánu, a provádí kroky za těmito účely. Následně se žalovaný zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, tak, jak to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Jako možnou překážku vyhoštění posuzoval žalovaný také aktuální světovou pandemickou situaci a konstatoval, že i do Pákistánu existují reálné způsoby dopravy, navíc nelze vyloučit, že by žalobce mohla přijmout i jiná země. Žalovaný nemůže pominout, že žalobce nakonec nemusí být občanem Pákistánu, jak tvrdí, ale jiné země, kam je realizace vyhoštění třeba i jednodušší, než do Pákistánu (příčemž i do Pákistánu je vyhoštění reálné). Pokud by žalobce vlastnil doklad totožnosti, pak by žalovaný neměl pochybnosti o jeho identitě. Žalovaný se také v souladu s judikaturou NSS zabýval otázkou zajištění práva na soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů, když NSS v minulosti judikoval, aby bylo dostatečně zajištěno toto právo, měla by doba zajištění být stanovována v cca měsíčních intervalech (z důvodu možnosti podání žaloby ve správním soudnictví pouze 1 x proti každému rozhodnutí o prodloužení zajištění). Dále žalovaný konstatoval, že citovaný nálezný NSS se vztahoval k již neúčinnému znění zákona o pobytu cizinců a účinná zákonná úprava dostatečně zajišťuje právo účastníka řízení na přezkum tohoto rozhodnutí.

Žalovaný porovnal protichůdné zájmy žalobce (osobní svoboda), zájmy ČR a EU (aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu a cizinci bez pobytového oprávnění aby vycestovali z území) a dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše. Na základě výše uvedených skutečností je zřejmé, že žalobce nechce opustit území členských států EU a svým dalším pobytem bude mařit výkon správního rozhodnutí č.j. KRPP-24994-13/ČJ-2022-000022.17.04.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 9.5.2022 mimo jiné zrekapituloval informace vyplývající ze správního spisu, kdy žalobce byl zajištěn 18.2.2022 za účelem správního**

vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b), zákona o pobytu cizinců, a to na 60 (šedesát) dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. 17.2.2022 v 15:25 hodin. Dne 8.4.2022 bylo prodlouženo zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 s odkazem na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy doba zajištění byla prodloužena o 60 (šedesát) dní, tj. celkem na 120 (sto dvacet) dní od okamžiku omezení osobní svobody. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí má nedostatečné odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že postupoval zcela v souladu se zákonem, jelikož před vydáním rozhodnutí o prodloužení důkladně zjišťoval, zda trvají důvody zajištění § 126 zákona o pobytu cizinců a dále zjišťoval stav ve věci ověření totožnosti žalobce a následného vydání náhradního cestovního dokladu. Tyto úkony provádí nadřízený správní orgán Ředitelství služby cizinecké policie a před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný dne 5.4.2022 zjišťoval u uvedeného nadřízeného orgánu skutečnosti týkající se ověření totožnosti žalobce a realizovatelnost správního vyhoštění a všechny zjištěné skutečnosti uvedl v odůvodnění rozhodnutí ze dne 8.4.2022. Jelikož se u žalobce do doby jeho zajištění nepodařilo ověřit jeho totožnost a zajistit náhradní cestovní doklad, a tudíž ani realizovat jeho správní vyhoštění, přistoupil žalovaný k prodloužení zajištění. Dále žalobce namítl, že nebylo použito zvláštní opatření za účelem vycestování z území dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, k čemuž žalovaný uvedl, že nepřistoupil k uložení zvláštního opatření dle § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplňuje zákonem stanovené povinnosti, neboť na území ČR nemá žádnou adresu, ani finanční prostředky k zajištění ubytování a nemá cestovní doklad, který, jak sám ve výslechu uvedl, že svůj cestovní pas předal v Rumunsku jinému Pákistánci, který měl tento doklad předat v Pákistánu rodině žalobce. Následně žalovaný konstatoval, že vydané rozhodnutí plně odpovídá zákonným požadavkům a nelze souhlasit s názorem žalobce, kdy označuje vydané rozhodnutí za nezákonné, a zatížené v žalobě uvedenými vadami. Důvodnost zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stále trvá, neboť dle doručeného sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 29.4.2022 byl zprovozněn elektronický systém pro Pákistán, který slouží k ověřování totožnosti státních příslušníků Pákistánu. Ředitelství služby cizinecké policie dne 13.4.2022 odeslala elektronickou žádost, kterou Velvyslanectví Pákistánu dne 14.4.2022 přijalo a dne 18.4.2022 elektronicky předalo na Ministerstvo vnitra do Pákistánu k dalšímu vyřízení. Závěr žalovaný navrhl, aby soud zamítnul a uvedl, že námitku podjatosti soudce neuplatňuje.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 8.4.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 9.5.2022 odpovídají obsahu spisu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce převzal napadené rozhodnutí osobně dne 10.4.2022, což stvrdil svým podpisem.
6. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). **Dle § 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). **Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

7. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zoblednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
10. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“
11. Na úvod soud uvádí, že podle čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES platí, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění (odst. 1). Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (odst. 4). Různé jazykové verze směrnice používají výrazy, které mají v běžném jazyce podobný, nikoliv však stejný význam (předpoklad vyhoštění skutečný, odůvodněný, rozumný, postačující). Soudní dvůr Evropské unie (dále i SD EU) k tomu v rozsudku velkého senátu ve věci C-357/09 PPU, S. Š. K. (Ch.) ze dne 30.11.2009 uvedl, že čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 musí být vykládán tak, že pouze skutečný předpoklad, že může dojít k úspěšnému vyhoštění s ohledem na lhůty stanovené v odstavcích 5 a 6 téhož článku, odpovídá reálnému předpokladu pro vyhoštění a že ten neexistuje, jestliže se zdá nepravděpodobné, že dotyčný bude s přihlédnutím k uvedeným lhůtám přijat ve třetí zemi. Tím považoval obsah čl. 15 odst. 4 směrnice za upřesněný (srov. odst. 60 rozsudku SD EU ve věci C-146/14 PPU, Mahdi, ze dne 5.6.2014). Z hlediska míry důkazu potřebného pro rozhodnutí žalovaného, potažmo soudu, jde o vyjasnění pouze částečné, protože užívá stejných slov jako text samotné směrnice.
12. Závěr o uskutečnitelnosti vyhoštění je tedy dán, pokud je alespoň možné (potenciálně), že k němu v době zajištění dojde. Tak je třeba rozumět závěrům usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011 č.j. 7 As 79/2010-150. Účelu prodloužení zajištění lze dosáhnout i tehdy, kdy je vyhoštění méně pravděpodobné než jeho nemožnost (srov. i rozsudky NSS ze dne 14.4.2016 č.j. 9 Azs 2/2016-71 a č.j. 3 Azs 283/2015-62). Ve vztahu k textu čl. 15 odst. 4 směrnice 2008/115 je třeba výše uvedené závěry chápat tak, že možnost vyhoštění

musí být skutkově podložena tak, že vyhoštění lze alespoň rozumně očekávat v nejdelší přípustné době zajištění.

13. Požadavek co nejkratšího zajištění ovšem neznamená, že by nemohlo dojít k úplnému vyčerpání nejdelší přípustné doby zajištění. Budou-li s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění, a pokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění, jde stále o zajištění zákonné (srov. rozsudky NSS ze dne 27.4.2016 č.j. 10 Azs 275/2015-40 a ze dne 25.4.2019 č.j. 7 Azs 336/2018-70). Existence reálného předpokladu pro vyhoštění není vyloučena ani v případě, kdy dojde k opakovanému prodloužení doby zajištění až do dosažení maximální délky doby zajištění, vždy však musí být tyto podmínky postupu správního orgánu splněny.
14. V poměrech souzené věci to znamená, že žalovaný měl jednat bez prodlení a měl si ujasnit, zda je vyhoštění v době zajištění žalobce alespoň možné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tak žalovaný učinil a jeho úvahy mají dostatečnou oporu ve správním spisu.
15. K samotným důvodům pro prodloužení doby zajištění o dalších 60 dní soud uvádí následující. Sledovaným cílem zajištění žalobce a i navazujícím rozhodnutím o prodloužení doby jeho zajištění je především realizace správního vyhoštění na základě rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 18.2.2022 č.j. KRPP-24994-13/ČJ-2022-000022. Stále však existují důvody, pro něž je na místě se domnívat, že by propuštěním žalobce došlo ke zmaření výkonu rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, proto neshledává soud na postupu žalovaného, kterým prodloužil dobu zajištění, nic nezvyklého. Jak již bylo uvedeno výše, důvody, na základě nichž se lze důvodně domnívat, že v případě upuštění od zajištění žalobce by došlo ke zmaření výkonu správního vyhoštění, jsou stále aktuální. Z jednání žalovaného je zřejmé, že v řízení o správním vyhoštění postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně i svědomitě, a zajištění směřuje k jeho primárnímu cíli - výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, který je stále reálně možný. V této souvislosti soud odkazuje na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z něhož je patrné, že žalovaný může prodloužit zajištění žalobce až na dobu 180 dní. Současně s tím, ale soud odkazuje i na znění § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje výše uvedenou max. přípustnou hranici doby zajištění dále překročit; konkrétně má soud na mysli písm. c) uvedeného ustanovení.
16. Žalovaný v odůvodnění doby zajištění, které je uvedené na str. 7 – 8 napadeného rozhodnutí, jasně vyjádřil, že doba prodloužení zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. Složitost přípravy výkonu správního vyhoštění spočívá ve skutečnosti, že do doby konzulárního pohovoru Velvyslanectví Pákistánu není schopno žalobci vydat náhradní cestovní doklad. Do vydání tohoto dokladu nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění cizince realizuje Ředitelství služby cizinecké policie správní vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Pro soudní přezkum je podstatné, zda existovaly právní a skutkové důvody pro zajištění v době rozhodnutí žalovaného dle § 75 odst. 1 s.r.s. a zda žalovaný při stanovení doby zajištění nezneužil správní uvážení nebo nepřekročil jeho meze (viz. rozsudek NSS ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 93/2011-79). Věcné důvody pro zvolenou dobu zajištění žalovaný v dostatečné míře uvedl.
17. Soud musí dát za pravdu žalobci v tom, že žalovaný neuvedl ve svém rozhodnutí délku jednotlivých fází přípravy vyhoštění. Na druhou stranu v tomto případě první dvě nadcházející fáze přípravy vyhoštění jsou identifikace žalobce a vystavení cestovního

dokladu Velvyslanectvím Pákistánu, tyto dvě fáze jsou velmi komplikované a nejsou v kompetenci českých správních úřadů. Uvedené fáze jsou nutností pro dosažení vyhoštění a jejich existenci zavinil jen žalobce, když se rozhodl předat své doklady neznámému Pákistáncovi v Rumunsku, jak uvedl, a to z důvodu, aby se mohl nelegálně pohybovat po území členských států EU. Žalobce nemůže očekávat, že žalovaný bude schopen odhadnout, jak dlouho potrvají úkony na straně Velvyslanectví Pákistánu, a to i vzhledem k tomu, že současná prodleva vznikla především z důvodu onemocnění jeho konzula. Jelikož ze správního spisu nevyplývá nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by nebyl možný výkon správního vyhoštění ve stanovené době, i s přihlédnutím k dalším možnostem prodloužení zajištění, považuje soud s ohledem na tvrzení žalovaného ohledně čekání na identifikaci žalobce Velvyslanectvím Pákistánu a na vystavení cestovního dokladu pro něho, i s ohledem na dále přetrvávající důvody zajištění a zkušenosti žalovaného ohledně doby realizace vyhoštění, odůvodnění důvodů pro prodloužení zajištění o 60 dní jako dostatečné. Dle názoru soudu dosavadní postup žalovaného směřující k vyhoštění žalobce a jeho zajištění není v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.

18. V návaznosti na výše uvedené soud odkazuje na rozsudky NSS a v nich vyjádřené závěry - ze dne 31.7.2013 č. j. 1 As 90/2011-124, kdy vyslovil, že „rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ či ze dne 10.4.2014 č. j. 2 As 115/2013 - 59, kdy NSS konstatoval, že „... pokud se skutkové okolnosti, které byly podkladem rozhodnutí o zajištění cizince, nezměnily, postačí při rozhodování o prodloužení zajištění na toto odůvodnění odkázat a není tak nutné znovu zevrubně popisovat důvody, které policii k zajištění přiměly.“
19. Žalobce dále uvedl námitku týkající se realizace vyhoštění. K tomu soud uvádí, že shledává otázku realizovatelnosti žalobcova vyhoštění žalovaným dostatečně vypořádanou v napadeném rozhodnutí, kde se žalovaný věnuje možným překážkám, včetně krizového (alternativního) postupu. Ten by v krajním případě mohl spočívat i v přijetí žalobce jinou zemí než Pákistánem. Zde je třeba opět zmínit pochybnosti o žalobcově identitě činící celý proces náročnějším a výhledově zdlouhavějším. Primárním strůjcem těchto komplikací či nejasností však je žalobce, jak již bylo uvedeno výše. Detailní informace k plánovanému repatriačnímu letu žalobce (např. zda poletí přímo, eventuálně s přestupem) jsou z hlediska realizovatelnosti vyhoštění irelevantní. Jejich nerozvedení v rozhodnutí o prodloužení zajištění nemůže způsobit nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí.
20. K námitce týkající se neopatření nových podkladů pro rozhodnutí soud konstatuje následující. Žalovaný v původním rozhodnutí o zajištění žalobce, stejně jako v tom současném, vycházel především ze zjištění, že by mohl žalobce při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek: žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu

nebyl oprávněn; nesplňoval podmínky pro pobyt na území jiných smluvních států; nebyla věrohodně zjištěna jeho totožnost; neměl stálé bydliště na území ČR a nebyl schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování. Veškeré uvedené důvody pro zajištění úzce souvisí se skutečností, že žalobce nedisponuje žádným dokladem či dostatečnými finančními prostředky nutnými k odstranění výše uvedených důvodů pro zajištění. Dále je v tomto směru neopominutelný fakt, že proces ztotožnění žalobce, který vedou správní orgány ČR společně s orgány Pákistánu, nebyl stále ukončen, protože nebyl žalobci dosud vydán žádný doklad ověřující jeho totožnost. Bez existence takového dokladu je tak vyloučeno, aby došlo k nějaké změně, která by mohla mít vliv na důvody o zajištění žalobce a v důsledku toho i na rozhodnutí o prodloužení zajištění. Jelikož žalobce nedisponuje tímto dokladem, není schopen vyřešit svou pobytovou situaci na území ČR, proto nemůže být na území ČR nikde hlášen k pobytu, neboť by pobýval na území v rozporu s právními předpisy ČR (především zákonem o pobytu cizinců); současně si z téhož důvodu není schopen obstarat finanční prostředky na fungování v běžném životě a obstarání si věcí základní potřeby či potřebných k vycestování. Rovněž nutno podotknout, že ani sám žalobce v průběhu řízení od doby svého zajištění, ani nyní v řízení o žalobě, neuvedl žádné nové skutečnosti relevantní pro posouzení přípustnosti prodloužení jeho zajištění.

21. V postupu žalovaného v této věci soud neshledal pochybení, které by bylo způsobilé pro zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 8.4.2022. Nad výše uvedené soud připomíná, že sám žalobce vyjma obecných tvrzení nedostatků napadeného rozhodnutí či odkazů na související judikaturu neuvedl žádné pádné argumenty, které by mohly zpochybnit vedené řízení o uložení správním vyhoštění či jeho proveditelnost, a také neuvedl žádné důvody, pro něž by bylo možné se domnívat, že jeho zajištění již není nadále nezbytné. Ačkoliv se tedy žalovaný vypořádal s důvody prodloužení zajištění, včetně jeho délky stručně, považuje soud s ohledem na celý případ takové odůvodnění za dostatečné.
22. Pochybení, které je ale bez vlivu na správnost rozhodnutí, však soud shledal v tom směru, že žalovaný neuvedl ve výroku napadeného rozhodnutí okamžik omezení osobní svobody žalobce, tj. 17.2.2022 od 15:25 hod., přičemž tento údaj uvedl až na straně 3 rozhodnutí.
23. S ohledem na shora uvedené soud žalobní námitky žalobce neshledal důvodnými. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a celé spisové dokumentace má zdejší soud za to, že žalovaný shromáždil veškeré dostupné podklady potřebné pro rozhodnutí ve věci a zjistil tak skutkový stav bez dalších pochybností. Své úvahy a závěry žalovaný řádně a zcela vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, k jakým důkazům přihlížel a jak je hodnotil. Napadené rozhodnutí je logicky a přesvědčivě odůvodněno, a proto ho zdejší soud hodnotí jako souladné se zákonem a se zásadami správního práva.
24. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 17. května 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně